

Sygn. akt II UK 247/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku M. R.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w P.  
o zasiłek chorobowy,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw  
Publicznych w dniu 15 grudnia 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Okręgowego w  
Koninie z dnia 14 października 2014 r., sygn. akt III Ua 12/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adwokatowi P. K., Kancelaria Adwokacka w K.  
kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) z obowiązującą stawką podatku  
od towarów i usług płatną przez Sąd Okręgowy w Koninie,  
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w  
postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Koninie oddalił apelację odwołującą się od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w P. odmawiających M. R. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 24 czerwca 2013 r. do dnia 16 września 2013 r.

Odwołująca się zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w całości, zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r.

o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2010 r., Nr 77, poz. 512 ze zm.), przez wyrażenie błędnego poglądu prawnego, nieprawidłową interpretację i niewłaściwe zastosowanie oraz przyjęcie, że zwolnienia lekarskie z dnia 22 marca 2013 r. oraz od dnia 15 kwietnia 2013 r. dotyczyły tej samej choroby, w konsekwencji stwierdzenie spełnienia się przesłanki uzasadniającej odmowę przyznania prawa do zasiłku na nowy okres.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., powołując się na potrzebę wykładni art. 9 ust. 1 i 2 ustawy świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w kontekście uznania, że powstała u niej ponowna niezdolność do pracy nie była wynikiem nowej jednostki chorobowej. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej skarżąca sformułowała następujące pytania: czy można dowolnie interpretować okoliczność, kiedy doszło do przerwy między zwolnieniami lekarskimi, a w tej przerwie skarżąca świadczyła pracę; kiedy zostają bezwzględnie spełnione przesłanki do naliczania nowego okresu zasiłkowego; czy może istnieć taka dowolność w interpretacji przyczyn niezdolności do pracy, że skarżącej, pomimo że po przerwie po raz kolejny otrzymała zwolnienie lekarskie spowodowane całkowicie innymi przyczynami zdrowotnymi i spełniła przesłanki wskazane w treści tego przepisu, nie przyznano prawa do „nowego” okresu zasiłkowego.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania albo gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca nie sformułowała precyzyjnie takiej przyczyny. Wskazując na art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. – co sugeruje powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej – wskazała na potrzebę wykładni art. 9 ust. 1 i 2 ustawy, co z kolei wskazuje na przesłankę ujętą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.

Powoływanie się przez stronę na potrzebę wykładni prawa jako przyczynę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wykazania, że treść i znaczenie wskazywanego przepisu budzi poważne wątpliwości, a jednocześnie, że wątpliwości te nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r., V CSK 353/14, LEX nr 1628961; 23 kwietnia 2015 r., I CSK 691/14, LEX nr 1678062). Skarżąca, formułując liczne pytania, nie wykazała tych okoliczności, a w szczególności nie wykazała poważnych wątpliwości związanych z wykładnią pojęcia „niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą”. Nie wykazała również istnienia rozbieżności w judykaturze tej kwestii. W przedmiocie wykładni art. 9 ust. 1 i 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, Sąd Najwyższy zajął stanowisko w wyroku z 6 listopada 2008 r., II UK 86/08 (LEX nr 566009), stwierdzając jednoznacznie, że przepis ten - *in abstracto* - nie nasuwa żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Stwierdził to również w postanowieniu z dnia 26 stycznia 2012 r., I BU 14/11 (LEX nr 1215397).

Z wniosku o przejęcie skargi kasacyjnej wynika jednak przede wszystkim, że stanowisko skarżącej sprowadza się do zakwestionowania oceny materiału dowodowego przez Sąd drugiej instancji, opartej na opiniach biegłych. Takie uzasadnienie przyczyn kasacyjnych jest niedopuszczalne (art. 398<sup>3</sup> § 3 oraz art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, niepubl., lub wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, niepubl.).

Z tych powodów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania (podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

O kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu orzeczono na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z § 13 ust. 4 pkt 1 i § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r. poz. 461, ze zm.).

